

Najini spomini na udejstvovanje v gledališki skupini Les Théâtres

Višnja Fičor in Janina Kos

Kako in kdaj sva postali del gledališke skupine in ali je bila za to potrebna avdicija, se ne spomniva. Ne glede na to pa so spomini na naše nastope in gostovanja eni najlepših v študentskih letih. Pravzaprav se ne spomniva niti vaj, čeprav so te nedvomno bile, glede na to, da smo ogromne količine teksta znali na pamet! Imeli smo tudi kostume in rekvizite, kakor v pravem gledališču, tako da vse skupaj niti malo ni bilo videti diletantsko, pravo pravcato amatersko gledališče. Naš mentor je bil profesor Vladimir Pogačnik in bržkone šele zdaj razumeva, koliko entuziazma je moral vložiti, da nas je »zbobnal« skupaj in tako uspešno motiviral, da smo bili pravi mali zagnani igralci! Pogačnik nas je tudi zelo neusmiljeno popravljaj v izreki besedila, tako da si domišljava, da je bila naša francoščina zelo blizu avtohtonim govorcem. Njegova šola se nama še danes pozna, čeprav je potem nanese tako, da nobeni od naju ni treba vsak dan govoriti francosko. A vendar francoščina ni izginila iz najinih življenj. Iz mojega (Višnja) sicer bolj, ker sem zaposlena v Operi, a mi tudi tam pride prav, saj sem med drugim lektorica za francoski jezik in tako – podobno kot je Pogačnik mučil mene – zdaj sama mučim zboriste in soliste. Janina pa najbrž tudi sanja v francoščini, saj je filmska

in književna prevajalka iz francoščine, tako da je njen študij definitivno padel na plodna tla!

Še zlasti se radi nasmejiva ob obujanju spominov na naša gostovanja; predvsem v Domžalah in Toulonu. Igrali smo Molièrovega *Gospoda Prasetnika*. Nekega majskega dne smo se z dvema avtomobiloma in z vsemi kostumi napotili v Domžale. Tam naj bi namreč nastopili na nekem festivalu v organizaciji študentskega servisa Domžale, ki je naši produkciji prijazno primaknil prgišče sponzorskih sredstev. Ker prizorišča po večkratnem sprehodu po domžalskih ulicah nismo našli, smo se že hoteli vrniti v Ljubljano, a je profesor Pogačnik vztrajal, da tako pač ne gre in da moramo poiskati drugo primerno prizorišče. Ravno smo se nameravali okrepčati v prijetni kavarni ob železniških tirih, ko je Pogačnik vzkliknil: to bi bilo vendar imenitno prizorišče za naš nastop! Kljub našemu neodobravanju je dosegel svoje. Poslal nas je v toaletne prostore, da si nadenemo kostume, kar je storil tudi sam, saj je v predstavi igral vlogo Avstrijca. Seveda ga je prešinilo, da peščica nič hudega slutečih obiskovalcev lokalne kavarne, ki so v miru srebali svoj popoldanski napitek, nemara ne govori francosko, a je hitro našel rešitev: stopil je mednje, oblečen v pumparice in s klobučkom s fazanovim peresom na glavi, ter jim na kratko razodel vsebino. Mi smo se medtem, oblečeni v kostume, že pripravljali na nastop in čakali skriti za obzidjem kavarniškega vrta tik ob železniških tirih. Mimo je pripeljal vlak in nam potrobil; strojevodja takšne pisane družine glumačev najbrž res ni pričakoval. Vtem se je predstava začela. Prva je na »oder« prišla Janina, a replike ni uspela povedati do konca, saj jo je spričo nadrealističnih okoliščin popadel neustavljiv smeh. Nič bolje se nismo odrezali preostali igralci. Tistega dne ni nihče povedal svojega teksta do konca, a smo s skupnimi močmi vendarle zvozili. Pogačnikov rezimé je bil torej še bolj na mestu, kot bi si bili mislili. Poželi smo tudi odobravoč aplavz, saj smo peščici Domžalčanov očitno dodobra popestrili zaspano popoldne.

Gotovo bi se lahko domislili še mnogi drugih anekdot, vendar je ta nedvomno zasenčila vse druge. Naj živi skupina Théâtreux še na mnoga leta!

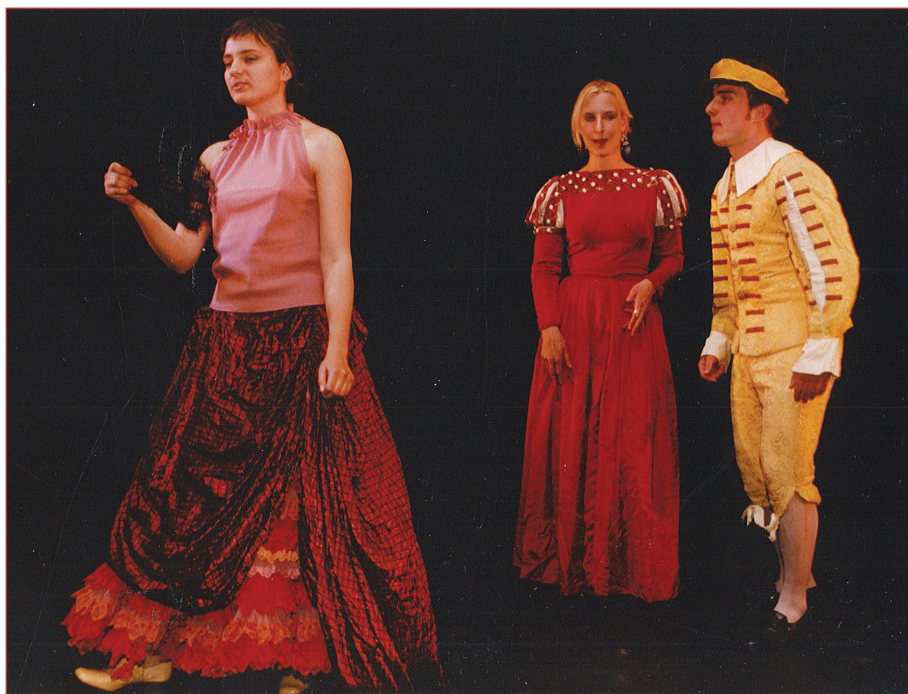
Monsieur de Pourceaugnac, Molière.

Slika 1: Vladimir Pogačnik, Miha Pohar, Danijel Haromet (Vir / Source : Les Théâtres)

Slika 2: Višnja Fičor, Mitja Roner (Vir / Source : Les Théâtres)

Slika 3: Nataša Srhoj, Janina Kos, Danijel Haromet (Vir / Source : Les Théâtres)